

Kitab Daniel - Nomer Satus Patbelas

Generasi Pungkasan: Nyingkap Kawujudan Ramalan Ézkiel lan Panyegelané 144.000

Jeff Pippenger

2024-03-03

Generasi sing nyeksèni rawuhé bilai katelu, ing tanggal 11 September 2001, iku minangka generasi pungkasan ing sajarah bumi. Pethikan saka Yèhezkièl sing netepaké kayektèn iki dimangertèni déning kaum Millerit minangka gegandhèngan langsung karo pasemon bab sepuluh prawan, lan mulané uga karo Habakuk bab loro. Ing sajarah iku, wahyu ing Habakuk bab loro, sing “ora bakal nundha manèh,” lan sing kalakoné kawujud ing tanggal 22 Oktober 1844, dadi pralambang tumrap angger-angger Minggu sing bakal enggal rawuh ing Amérika Sarékat. Nanging ramalan Yèhezkièl bab wahyu sing ora bakal dipanjangkaké manèh kawujud kanthi sampurna ing sajarah panyegelan wong satus patang puluh papat ewu, sing diwiwiti karo rawuhé bilai katelu, ing tanggal 11 September 2001.

Lan pangandikané Sang Yehuwah tumeka marang aku, mangkéné: Hé anaking manungsa, paribasan apa iku kang ana ing tanah Israèl, kang muni: Dina-dina saya ditundha dawa, lan saben wahyu dadi tanpa kalakon? Mulané kandhaa marang wong-wong mau, Mangkéné pangandikané Pangéran Yehuwah: Aku bakal ndadèkaké paribasan iki mandheg, lan wong-wong mau ora bakal nggunakaké menèh dadi paribasan ing Israèl; nanging kandhanana: Dina-dina iku wis cedhak, lan kalakoné saben wahyu. Awit ing satengahé brayat Israèl ora bakal ana menèh wahyu kang tanpa guna utawa tenung kang nglulèni. Awit Aku iki Sang Yehuwah: Aku bakal ngandika, lan pangandika kang Dakucapaké bakal kelakon; iku ora bakal ditundha menèh; awit ing jamanmu, hé brayat kang mbrontak, Aku bakal ngandika pangandika iku, lan bakal nindakaké, mangkono pangandikané Pangéran Yehuwah. Manèh pangandikané Sang Yehuwah tumeka marang aku, mangkéné: Hé anaking manungsa, lah, wong-wong saka brayat Israèl padha muni: Wahyu kang dideleng déning wong iku kanggo dina-dina kang isih adoh, lan panjenengané medhar wangsit ngenani mangsa kang isih suwé tekané. Mulané kandhaa marang wong-wong mau, Mangkéné pangandikané Pangéran Yehuwah: Ora ana siji waé saka pangandikaningsun kang bakal ditundha menèh, nanging pangandika kang wus Dakucapaké bakal kalakon, mangkono pangandikané Pangéran Yehuwah. Ezeikièl 12:21–28.

Kabeh para nabi padha ngandika bab dina-dina wekasan, lan “wahyu kang tanpa guna” lan “tenung kang nyenengaké ati” “ana ing tengahing brayat Israel,” iku udan pungkasan palsu, sawijining pawarta “katentreman lan kaamanan,” kang mbantah manawa “wahyu kang didelengé iku kanggo akèh dina kang isih bakal teka, lan dhèwèké medhar wangsit bab mangsa-mangsa kang isih adoh.” Iki “pasulayané” Habakuk, awit wong-wong kang ngaturaké “wahyu kang tanpa guna” iku mbantah “wahyu kang didelengé”. Wong-wong mau ngaku manawa “Wahyu kang didelengé iku kanggo akèh dina kang isih bakal teka, lan

dhèwèké medhar wangsit bab mangsa-mangsa kang isih adoh.” Para utusan saka pawarta katentreman lan kaamanan padha ngaku, “dina-dina saya dililakaké suwe, lan saben wahyu dadi ora kelakon,” marga sawise kabèh, apa ora dhèwèké wis nate ngramal 18 Juli 2020? Para utusan saka “wahyu kang tanpa guna” iku uga diidentifikasi déning Yéhezkièl ana ing rong ayat kapisan saka bab iku.

Pangandikané Pangéran uga tumeka marang aku, pangandikané, Hé, anaké manungsa, kowé manggon ana ing satengahé brayat kang mbrontak, kang duwé mripat kanggo ndeleng, nanging ora ndeleng; duwé kuping kanggo krungu, nanging ora krungu; awit wong-wong mau iku brayat kang mbrontak. Ezekiel 12:1, 2.

Para nabi kabeh padha sarujuk siji lan sijiné, lan kabeh ngandika bab dina-dina wekasan, lan nalika Kristus ngadhèpi wong-wong Yahudi sing seneng mbantah ing sajarah paladosan Panjenengané, Panjenengané ngutip Yesaya kanggo nandhani wong-wong Yahudi sing seneng mbantah mau, kang wektu iku lagi dipisahaké saka Gusti Allah, minangka wong-wong kang nduwèni mripat kanggo ndeleng, nanging ora ndeleng, lan kuping kanggo krungu, nanging ora krungu. Saiki kaya wektu kuwi, Yehezkiel lagi ngandika marang wong-wong ngeyeké Adventisme Laodikia, yaiku wong-wong Yahudi sing seneng mbantah ing jaman kita, kang ngaturaké pawarta bab tentrem lan kaamanan kanggo nentang pawarta bab udan pungkasan. Gusti Yesus diprentah déning pranatan-pranatan kang Panjenengané dhéwé wis pasang ing Sabdané, mulané ramalan-ramalan Panjenengané uga ngarah marang dina-dina wekasan kanthi luwih mligi tinimbang marang dina-dina nalika Panjenengané ngadhèpi wong-wong Yahudi sing seneng mbantah mau.

Mulane Aku ngandika marang wong-wong mau nganggo pasemon, awit sanadyan padha nyawang, padha ora weruh; lan sanadyan padha ngrungokake, padha ora krungu, lan uga ora mangerti. Lan ana ing wong-wong mau kalakoné wangsit Nabi Yesaya, kang muni, Kanthi ngrungokake kowé bakal krungu, nanging ora bakal mangerti; lan kanthi nyawang kowé bakal weruh, nanging ora bakal sumurup: awit atiné bangsa iki wus dadi kandel, lan kupingé wus kabotan kanggo ngrungokake, lan mripaté padha ditutup; supaya aja nganti ing sawiji wektu padha weruh nganggo mripaté lan krungu nganggo kupingé, lan mangerti nganggo atiné, banjur mratobat, sarta Aku nambani wong-wong mau. Nanging begja mripatmu, awit iku weruh: lan kupingmu, awit iku krungu. Satemené Aku pitutur marang kowé, manawa akèh para nabi lan wong mursid padha kepéngin weruh samubarang kang kowé weruhi, nanging ora weruh; lan krungu samubarang kang kowé rungokaké, nanging ora krungu. Matius 13:13–17.

Prastawa sawijining umat sing krungu, nanging ora ngrungu, lan weruh, nanging ora ndeleng, iku minangka ciri khas saka umat Allah biyèn sing lagi ana ing proses dipunliwati. Prastawa kenabian mau minangka kayektening panggeneping wangsitipun Yesaya babagan kahanan kang mekaten. Kaya dene para nabi kabèh, Yesaya, bebarengan kaliyan Kristus, ngandika bab wekasaning jaman.

Ing taun nalika Sang Prabu Uzia séda, aku uga weruh Pangéran pinarak ana ing dhampar, inggil lan kaluhungaké, sarta jubahé ngebaki Padaleman Suci. Ing sadhuwuré

ngadeg para serafim; saben-saben nduwèni nem swiwi; kalih kanggo nutupi rainé, kalih kanggo nutupi sikilé, lan kalih kanggo mabur. Lan siji padha sesauran marang sijiné, mangkéné, Suci, suci, suci, iku Pangérané para sarwa tumitah: saindenging bumi kebak kamulyané. Lan cagaking lawang padha gonjang-ganjing marga saka swarané kang sesambat mau, lan griya iku kebak kukus. Tumuli aku matur, Cilaka aku! awit aku iki binasakaké; amarga aku iki manungsa kang lambéné najis, lan aku manggon ana ing satengahé bangsa kang lambéné najis; awit mripatku wis nyumurupi Sang Prabu, Pangérané para sarwa tumitah. Banjur salah siji saka para serafim mabur marani aku, nggawa areng murub ana ing tangané, kang dijupuk nganggo capit saka mesbèh; banjur ditumpangaké marang cangkemku, lan ngandika, Lah, iki wis ndumuk lambému; lan kaluputanmu wis dibuwang, lan dosamu wis kasucekaké. Aku uga krungu swarané Pangéran, ngandika, Sapa kang bakal Dakutus, lan sapa kang gelem mangkat kanggo Aku? Tumuli aku matur, Kawula punika, mugi kawula kadhawuhan tindak. Panjenengané banjur ngandika, Lungaa, lan kandhakna marang bangsa iki, Kowé bakal temenan krungu, nanging ora bakal mangerti; lan bakal temenan weruh, nanging ora bakal sumurup. Gawe atiné bangsa iki dadi kandhel, lan gawe kupingé dadi abot, lan pejemna mripaté; supaya aja nganti padha weruh nganggo mripaté, lan krungu nganggo kupingé, lan mangerti nganggo atiné, banjur mratobat, lan kasaracaké. Yesaya 6:1–10.

Yésaya, Yéheskèl, lan Kristus kabèh mau nggambarake wong-wong kang lagi dipatèni segel ing dina-dina wekasan, sajroning udan pungkasan, nalika pesen udan pungkasan kang sejati lan kang palsu lagi diprajakake, minangka panggeneping Habakuk pasal loro. Miturut Gusti Yésus, ing wektu nalika prakara iki kaleksanan, para wong mursid lagi “ndeleng” pasemon-pasemon, kang minangka pralambanging ramalan. Para “wicaksana” padha mangertèni pesen ramalan bab udan pungkasan, nanging wong-wong kang digambarake déning wong Yahudi kang seneng padudon iku ora ndeleng lan ora krungu, lan miturut Yéheskèl wong-wong mau ngaturake pesen tentrem lan aman, kanthi mbantah manawa panggeneping ramalan-ramalan iku isih adoh ing mangsa ngarep. Wong-wong mau ora nyelaki ramalan-ramalan iku; wong Yahudi kang seneng padudon mau maringi pangalembana lamis tumrap ramalan bab rawuhipun Mesias; nanging wong-wong mau mung nyelehake lelakon iku ing mangsa ngarep kang isih adoh. Nanging Gusti Yésus ngucapake berkah tumrap wong-wong kang bakal “ndeleng” pesen ramalan ing jamane dhewe.

Ing jamané Kristus, iku ana ing wekdal rawuhipun pesen nalika Panjenenganipun kabaptis, nalika Roh Suci tumedhak. Tumedhaking Roh Suci nalika baptisanipun dados pralambang tumedhaking malaékat ing Wahyu sepuluh ing tanggal 11 Agustus 1840. Tumedhaking ilahi ing salah siji sejarah kasebut nandhani rawuhipun pesen kayektèn jaman semana, awit tumrap Gusti Yésus iku pesen bab pejah lan wungunipun, kados ingkang dipralambangaké déning baptisanipun. Tumrap para Millerit, iku pesen babagan Islam saka bilai kapisan lan kapindho ingkang netepaké pesen pangujian bab ramalan wekdal. Kalih sejarah punika sami selaras kaliyan rawuhipun pesen pangujian udan pungkasan ing tanggal 11 September 2001. Mulané Sister White nyathet mekaten:

“Kabèh pawartos sing diparingaké wiwit taun 1840–1844 kudu digawé luwih kuwawa sapréne iki, awit ana akèh wong sing wis kelangan pandomé. Pawartos-pawartos iku kudu tekan marang kabèh gréja.

“Kristus ngandika, ‘Rahayu mripatmu, awit mripat iku padha ndeleng; lan kupingmu, awit kuping iku padha krungu. Satemene Aku pitutur marang kowe, manawa akeh para nabi lan wong-wong mursid kepéngin ndeleng prekara-prekara kang kokdeleng, nanging padha ora ndeleng; lan krungu prekara-prekara kang kokrungu, nanging padha ora krungu’ [Matius 13:16, 17]. Rahayu mripat-mripat kang ndeleng prekara-prekara kang katon ing taun 1843 lan 1844.

“Pesèn punika sampun kaparingaken. Lan boten kenging wonten tundhanipun ing ngaturaken malih pesèn punika, awit pratandha-pratandhaning jaman sami kasembadan; pakaryan panutup kedah katindakaken. Pakaryan ageng badhé kalampahan ing wekdal ingkang cekak. Satunggaling pesèn badhé enggal kaparingaken lumantar pitedahing Allah, ingkang badhé ngrembaka dados panguwuh ingkang sora. Lajeng Daniel badhé ngadeg ing pandhumipun, kagem maringaken paseksinipun.

“Pamriksaning pasamuwan-pasamuwan kita kudu diuripake. Kita ngadeg ana ing tapel watesing prastawa kang paling agung ing sajarahing jagad, lan Iblis aja nganti nduwèni panguwasa tumrap umaté Allah, nganti ndadèkaké padha turu. Kapausan bakal katon ing pangwasané. Saiki kabèh wong kudu tangi lan nyelidiki Kitab Suci, awit Allah bakal nduduhaké marang wong-wong kang setya marang Panjenengané apa kang bakal kelakon ing wekasaning jaman. Pangandikané Gusti kudu rawuh marang umaté ana ing kakuwatan....”

“Iki kang wis kaaturaké marang aku—yèn kita lagi padha turu, lan ora mangerténi mangsa rawuhipun panyuwunaning Allah marang kita. Nanging manawa kita andhap-asor ana ing ngarsané Gusti Allah, lan nggolèki Panjenengané kanthi sairinging manah, Panjenengané bakal kapanggih déning kita.” Manuscript Releases, volume 21, 436–438.

Pesèn sing wis dipratandhakaké déning pesèn kayektèn saiki saka Sang Mesias ing sajarah Kristus, lan pesèn kayektèn saiki saka taun 1840 nganti 1844, nuding maju marang dina-dina wekasan nalika pesèn Millerite diulang maneh. Wong-wong ing sajarah-sajarah sing dipralambangaké minangka wong-wong sing ora bisa “ndeleng lan ngrungokaké” iku “ora mangertèni wektu pangrawuhé.” Nalika Yesaya nepungaké rujukan kapisan bab para utusan saka pesèn palsu udan pungkasan, sing ndeleng, nanging ora ndeleng, dhèwèké nandhani wektu nalika mangsa iki diwiwiti, yaiku mangsa sing miturut Sister White, “a message of God’s appointment that will swell into a loud cry.” “God’s appointment” nggambarake sawijining wektu tartamtu nalika pesèn iku bakal rawuh, lan ing ayat telu saka Yesaya pasal enem, Yesaya mranata kanthi cetha wektu iku.

Lan siji padha sesauran marang sijiné, mangkéné: Suci, suci, suci, Pangeraning sarwa dumadi; saindenging bumi kebak kamulyané. Yesaya 6:3.

Suster White nerangake bilih nalika para malaékat padha sesauran siji marang sijiné, “Suci, Suci, Suci” ing pethikan nalika Yesaya nglambangaké wong-wong sing nduwèni mripat, kang ndeleng, nanging ora weruh, prakara iku katetepaké ing tanggal 11 September 2001.

“Nalika para malaékat kuwi ndeleng mangsa ngarep, nalika kabèh bumi bakal kapenuhan kamulyané Panjenengané, kidung pamuji kang menang kumandhang saka siji marang sijiné kanthi wirama kang endah, ‘Suci, suci, suci, iku Pangéran Sarwa Kawula.’ Wong-wong mau kapuasan temenan ing ngluhuraké Allah; lan ana ing ngarsané Panjenengané, ana ing sangisoré esem sarujuké Panjenengané, padha ora ngersakaké apa-apa manèh. Ing ngemban citrané Panjenengané, ing nindakaké paladosan lan nyembah marang Panjenengané, gegayuhané kang paling luhur wis kasembadan sakabèhé.” Review and Herald, December 22, 1896.

Ing tanggal 11 September 2001, panyegelan tumrap satus patang puluh papat ewu wiwit katindakake, lan udan pungkasan wiwit nyiprat, lan pasulayané Habakuk wiwit kadadéan nalika pasemon bab sepuluh prawan lagi diulang. Ing wektu iku, ramalané Yéhezkiel nemoni kasampurnan kang sampurna. Sabda Ramalan ora bakal ditundha manèh, lan generasi kang nyeksèni tanggal 11 September 2001 iku generasi pungkasaning bumi iki, awit wahyu ing pungkasan Adventisme ngumumaké panutupaning mangsa sih-rahmat nalika rawuhé Kristus kaping pindho. Paseksi kapindho tumrap kasunyatan iki kapacak ana ing kitab Lukas, pasal selikur.

Satemené Aku pitutur marang kowé, turun iki ora bakal liwati, sadurungé samubarang kabèh kalakon. Langit lan bumi bakal liwati, nanging pangandikan-Ku ora bakal liwati. Lukas 21:32, 33.

Ing Lukas pasal selikur, Gusti Yesus nandhesake generasi pungkasan ing sajarah bumi. Panjenengane nembe maringi sawijining ringkesan babagan sajarah sing lumaku kanthi maju, wiwit saka karusakan Yerusalem ing taun 70, nganti tekan sajarah Millerit. Sawisé iku Panjenengane medal saka alur carita kanthi ora maneh langsung nandhesake sajarah kenabian, lan banjur ngaturake sawijining pasemon kang mung ngulang lan ngrembaka apa sing wis Panjenengane aturake bab sajarah kenabian mau. Mangkono Panjenengane maringi rong paseksi internal tumrap carita sing padha, lan Panjenengane banjur nutup kanthi nandhesake manawa “generasi” kang nyekseni prastawa-prastawa iki bakal urip nganti tekan rawhipun maneh, mula miturut konteks Panjenengane nandhesake generasi kang dipralambangake déning satus patang puluh papat ewu.

Sajarah panyegelané wong satus patang puluh papat ewu iku kalebu turun pungkasan, lan wong-wong mau ora ngraosaké pati, sanadyan padha urip ing wektu nalika langit lan bumi sirna.

Nanging dinane Gusti bakal teka kaya maling ing wayah bengi; ing dina iku langit bakal sirna kanthi swara kang gumuruh banget, lan unsur-unsur bakal lebur amarga panas kang banget, bumi uga lan sakehing pakaryan kang ana ing jerone bakal kobong entek. Mulané, manawa samubarang iku kabèh bakal kauwalèkaké, wong kaya apa sajakah

kang pantes tumrap kowé ana ing sakehing tindak-tanduk kang suci lan kasalehan, nalika ngenteni lan nyepetake tekané dinane Allah, ing dina iku langit kang murub kobongan bakal kauwalèkaké, lan unsur-unsur bakal lebur amarga panas kang banget? 2 Petrus 3:10–12.

Rawhipun Kristus ingkang kaping kalih dipunlambangaken wonten ing pangowahan wujudipun Kristus.

“Nabi Musa ana ing gunung transfigurasi minangka seksi tumrap kamenangan Kristus ngungkuli dosa lan pati. Panjenenganipun nggambarake wong-wong kang bakal metu saka kubur nalika patangening wong-wong mursid. Élia, kang wus kaangkat menyang swarga tanpa ngalami pati, nggambarake wong-wong kang bakal isih urip ana ing bumi nalika rawhipun Kristus kang kaping kalih, lan kang bakal ‘owah, sajroning sakedhepan, sajroning kerdiping paningal, nalika kalasangka pungkasan muni;’ nalika ‘kang fana iki kudu ngagem keabadian,’ lan ‘kang bisa rusak iki kudu ngagem kang ora bisa rusak.’ 1 Korinta 15:51–53. Gusti Yesus kapengkeraken cahyaning swarga, kaya dene Panjenenganipun bakal katon nalika rawhipun ‘kang kaping kalih tanpa dosa tumuju kawilujengan.’ Awit Panjenenganipun bakal rawuh ‘ing kamulyaning Rama-Nipun kanthi para malaékat suci.’ Ibrani 9:28; Markus 8:38. Janjining Sang Juru Wilujeng marang para sakabat saiki wus kaleksanan. Ana ing gunung iku kraton kamulyan ing tembé kaambaraken kanthi ukuran alit,—Kristus Sang Raja, Nabi Musa minangka wakil para suci kang wis wungu, lan Élia minangka wakil wong-wong kang kaowahake tanpa ngalami pati.” *The Desire of Ages*, 421.

Élia, sing ora mati, nggambarake satus patang puluh papat ewu wong sing ora mati, lan Musa nggambarake wong-wong sing pancèn mati. Ing dina-dina pungkasan, loro golongan iku dilambangake ing Wahyu pasal pitu, yaiku satus patang puluh papat ewu lan kumpulan wong akèh banget. Nalika segel kaping lima kabukak ing Wahyu pasal nem, wong-wong sing dipatèni déning kapausan sajrone Jaman Peteng diparingi jubah putih.

“Lan nalika Panjenengané wis mbukak segel kang kaping lima, aku weruh ana ing sangisoring misyah nyawa-nyawané wong-wong kang dipatèni marga saka pangandikané Allah lan marga saka paseksi kang dicekel déning wong-wong mau; lan wong-wong mau padha sesambat kanthi swara sora, pangucapé: Nganti pira suwéné manèh, dhuh Pangéran, Kang Mahasuci lan Satuhu, Panjenengan ora ngadili lan males getih kawula marang wong-wong kang manggon ana ing bumi? Lan jubah-jubah putih kaparingaké marang saben wong [Wong-wong mau diumumaké resik lan suci]; lan banjur dingandikakaké marang wong-wong mau, supaya padha leren dhisik sawatara mangsa manèh, nganti kanca-kanca abdiné Allah uga sadulur-saduluré, kang bakal dipatèni kaya wong-wong mau, wis kacukupan’ [Wahyu 6:9–11]. Ing kéné kaaturaké marang Yohanes pemandhangan-pemandhangan kang dudu kasunyatan ing wektu iku, nanging bab-bab kang bakal kelakon ing sawijining jaman ing mangsa ngarep.” *Manuscript Releases*, jilid 20, 197.

Para martir padha nyuwun kapan Gusti Allah bakal males patine wong-wong mau. Sawijining martir wis nduwèni pracaya-né Gusti Yésus sadurungé dhèwèké dipatèni, amarga

pepantnan saka pracaya iku dhéwé kang nyurung kapausan supaya matèni dhèwèké. Jubah putih nggambaraké kabenerané Kristus, nanging jubah putih kang kaparingaké marang jiwa-jiwa iki, yaiku jiwa-jiwa kang wis dipatèni, diparingaké marang wong-wong mau sawisé martirdomé. Jubah-jubah iku minangka pralambang martirdom, dudu mung kabenerané Kristus waé. Sawijining martir wis ngagem jubah kabenerané Kristus sadurungé dhèwèké dipatèni. Wong akèh banget ing Wahyu pitu diparingi jubah putih, mula iku nggambaraké wong-wong kang mati sajrone patumpahan getih hukum Minggu kang bakal teka. Mulané, satus patang puluh papat ewu iku digambaraké déning Élia, lan wong-wong setya kang mati ana ing Gusti déning Musa ing gunung transfigurasi.

Satus patang puluh papat ewu iku yaiku generasi sing ora ngalami pati, lan wong-wong mau iku generasi kang dirujuk déning Kristus, yaiku sing isih urip nalika langit lan bumi sirna, ing Lukas pasal selikur.

Kita badhé nerusaké panaliten punika wonten ing artikel salajengipun.

“Pajagalané Abel iku tuladha pisanan saka memungsuhan kang wis dipratélakaké déning Allah bakal ana ing antarané ula lan turuné wong wadon—yaiku antarané Iblis lan para pandhèré sarta Kristus lan para pandhèrèkipun. Lumantar dosa manungsa, Iblis wus nggayuh pangwasa marang bangsa manungsa, nanging Kristus bakal maringi kamampuan marang wong-wong mau supaya nguncalaké kuké. Saben ana jiwa kang, lumantar pracaya marang Cempening Allah, nyélaki pangabdian marang dosa, bebenduné Iblis banjur murub. Uripé Abel kang suci dadi paseksi nglawan panjaluké Iblis manawa mokal tumrap manungsa netepi angger-anggeré Allah. Nalika Kain, katuntun déning rohé si ala, weruh yèn dhèwèké ora bisa nguwasani Abel, nesuné ngambra-ambra nganti ngrampas nyawané. Lan ing ngendi waé ana wong-wong kang bakal ngadeg kanggo mbélani kabeneran angger-anggeré Allah, roh kang padha iku bakal kawahi pratandha marang wong-wong mau. Iku roh kang sajroning sakehing jaman wis ngadegaké cagak panyaliban lan murubaké tumpukan geni kanggo para muridé Kristus. Nanging kasangsaran-kasangsaran kasar kang ditumpukaké marang para pandhèrèké Gusti Yésus iku diprabawani déning Iblis lan balané, awit wong-wong mau ora bisa meksa dheweke supaya nyerah marang pangwasané. Iku bebenduné mungsuh kang wis kasoran. Saben martiré Gusti Yésus mati minangka wong kang menang. Pangandikané nabi, “Padha ngalahaké dhèwèké [‘ula tuwa iku, kang sinebut Iblis lan Sétan’] marga saka getihé Sang Cempen, lan marga saka tembung paseksiné; lan padha ora mresnani nyawané nganti tekan pati.” Wahyu 12:11, 9.” Patriarchs and Prophets, 77.